

To Kjerlighedsviser.

Mel. O! du elftte Ven og Venstabs Glæde 2c.

Sjæbnens Bog man ei forstaar at læse,
Den er skjult for vore svage Blik.
Derfor suarlig Modgangs Storme blæse
∴ Uden at vi derom vide fik.

Jeg var ung, i Ungdoms Glæder vanket,
Kjerlighedens Fantasi mig tog,
Smukke Pigers Indest derhos sanket
∴ Men du Taabe, hvor jeg mig bedrog!

Til en yndig Pige jeg saa beiler,
Strax sin Haand hun villig mig hengav.
Jeg en Stund i disse Flammer feiler,
∴ Til jeg støder an mod Verdens Hav.

Jeg paa hendes unge Hjerter pønsed
Dg dets Slag jeg fik til mig henvendt;
Var hun Alt, hvad jeg i Verden sønsed.
∴ Glædens Fakkell var hos mig antændt.

Men en anden Retning snart jeg tager,
Rigdoms Grillen til min Hjerne sløi.
Kunst i Tanken hurtig mig opdager,
∴ At jeg Pigen noget var for høi.

Dine nøgne Dyder ikke veier
Op mod Verdens Glands og Herlighed.
Dg det er jo Alting hvad du eier.
∴ Disse Tanker fæstet jeg mig ved.

V box 21:608

Opflagsordre hende jeg meddele,
Siden Taar-strømme hendes Kind
Har berøvet Præget af de Glæder,
∴ Hvori engang hun var kommen ind.

Nu store Tanker mig i Skyen sender,
Blot for Jomfru-Krang og Guld at naa.
Til saadant marvøst Løi jeg mig henvender,
∴ Hvor en Finger ikke taales paa.

Uden Ophold træffer jeg en Pige,
Mig sit Hjerte strax hun overlod.
Denne skulde regnes blandt de Rige.
∴ Ja hun var skøn, og det hun selv forstod

Venner hør, hvad sig det saa begiver,
Forældres Bud nu denne lyde maa.
Strax de fik vor Kjærlighed at vide
∴ Maatte vi med Sorg adskilte gaa.

Mine Midler her forringe vare,
Mine store Tanker saldt igjen.
Fortjent jeg selv nu er i samme Snare
∴ Som jeg spændte mod min første Ven.

Hvorfor skal af Glimmer Diet blændes,
Dette Slør, hvorunder Støvet bor,
Hvorned Daarstabs Lyster tit omspændes,
∴ Dg blir dyrket til den slaar sin Rod.

Sorgens Kalk jeg nu har faaet at smage,
Hjertet aldrig mere finder Ro.
Intet mer jeg kalde kan tilbage,
∴ Svunden er den Tid, da jeg var fro.

Mine gode Venner og Veninder,

Hør hvad jeg til Eder sige vil:
Søg den Ven, som Hjertet selv udfinder
∴ Lad den for evig høre Eder til.

Fæst ei Tanken til det gyldne Flitter,
Som en Stjerneglands i Diet stjer.
Vær betænkfuld, at det ei besmitter
∴ Dig din Ungdoms Lyfkes Morgenstjer.

Jeg havde mig en Ven
Dg den Vennen holdt jeg kjær,
Han havde vel besluttet,
At han inte skull' bli' her.

I disse syv runde Maaner
Saa skrives han syv Brev,
Dg alle disse Breve
Min Fa'r i Løndom bar.

Fast jeg det inte viste
Jeg var enda lige glad
Jeg var enda lige glæder
Indtil Midtsommers Dag

Saa gif jeg mig i Kammeret
Dg spille mit Klaver
Da kom en Herre ridende
Han red i fuld farrier.

Han red saa nære Fønstret,
Han hilfede paa mig:
"Al omme Elskerinde
Siste Gangen ser du mig!"

Saa drager han op en giftig Dolt
Dg stak udi sit Liv
Knappt nok han var istand til
At sige disse Ord.

"Adjs du grumme Fader,
Dg saa du haarde Moer,
Som negtet har din Søn
Til at leve her paa Jord."

Hun ganger sig i Salen
En Time eller tre
Saa drager hun op et Bærge
Dg stak udi sit Liv.

Naar som Blodet begyndte at rinde
Som stærke Strømme flød
Saa aabned' hun sin Kammerdør
Dg bad sin Fader se.

"Adjs du grumme Fader,
Dg saa du haarde Mor
Som negtet har en Datter
Til at leve her paa Jord."